

LEONIDA
TEODORESCU

Excelsior

(farsă)

Personajele :

MARTIN
FILIP
ADINA

1

Lumina venea de undeva de jos și de deasupra. Iar din mijloc venea întunericul. Și, din cauza asta, toată gara era plină de pete. Pete de lumină și de întuneric. Ceea ce credem noi că e o gară. Pentru că, la urma urmelor, nu se văd decît o bucată de șină și o bucată mare de piatră. Șina ar putea fi a liniilor ferate, cred că înțelegem asta, iar piatra, a clădirii gării. Iar în rest nu e decît beton. O platformă de beton. Sau un peron de beton. Deci, toată gara era plină de pete și, din cauza asta, betonul părea puțin umed. Ud.

Și mai era și felinarul. Probabil că a fost făcut cu multă migală. Din fier forjat. Și avea două becuri, sus, de o culoare, și un bec jos, de altă culoare. Becurile erau ca un trepied, dar felinarul n-avea nimic de trepied. Nu era decît o bucată de fier forjat bine lucrată. Cu migală.

Încolo nu erau decît betonul, bucata de șină și bucata de piatră. Dacă nu socotim difuzorul. Care atârna undeva, sus. Și, la început, părea a fi o lună neagră. Mai tirziu, însă, îți dădea seama că nu e decît un difuzor. Poate, puțin mai mare decît v-ați fi așteptat. Și, totuși, un difuzor. Un difuzor destul de prăpădit.

Încolo nu era decît betonul, bucata de șină, bucata de piatră și felinarul. Dacă nu socotim omul. Pentru că era și un om. Un bărbat. Filip. De care s-a apropiat un alt om. De acolo de unde veneau lumina și întunericul. Tot un bărbat. Martin. S-a uitat la difuzor.

MARTIN : A anunțat ceva ?

FILIP : Ce să anunțe ?

MARTIN : Nu știu. Din cînd în cînd se anunță cite ceva. Cite o noutate.

FILIP : Ești dornic de noutăți ?

MARTIN : Nu. Nu prea. M-am cam săturat de noutăți.

FILIP : Atunci ? Ce vrei să știi ?

MARTIN : Nimic. Aproape nimic. Aș vrea să aud un zgomot. Și să plec. Aș

vrea să plec mai repede. Cît mai repede.

FILIP : Cred că mai ai de așteptat.

MARTIN : Așa cred și eu. Păcat că nu-i nici o bancă aici.

FILIP : Ești obosit ?

MARTIN : Aș sta puțin jos.

FILIP : Ai fugit mult. Nu-i așa ?

MARTIN : Poftim ?

FILIP : Ai fugit mult. Este ?

MARTIN : N-am fugit deloc.

FILIP : Bine.

MARTIN : M-am grăbit să ajung aici.
Asta e adevărul. Deși eram convins
că am să ajung prea repede.

FILIP : Ar trebui să fii mai calm. Se
vede că ești foarte agitat.

MARTIN : Se vede ?

FILIP : Da.

MARTIN : Îmi pare rău.

FILIP : Trebuie să-ți stăpânești mușchii
feței. Asta e tot secretul. Restul vine
de la sine.

MARTIN : E foarte drăguț. Dar a mai
rămas o problemă. Să poți să-ți stă-
pânești mușchii feței.

FILIP : Omul trebuie să fie calm și echi-
librat. O armonie desăvârșită. Altfel...

MARTIN : Da. Păcat că nu-i o bancă aici.

*(Atunci s-a auzit pentru prima dată
difuzorul. Un zgomot urmat de un sfârșit
de frază.)*

VOCEA DIN DIFUZOR : ...S-a îndreptat
spre parc.

*(Cei doi s-au apropiat unul de celălalt
și s-au uitat la difuzor. Și, un timp, cei
trei au stat nemișcați și tăcuți : Filip,
Martin și difuzorul.)*

FILIP : Mai întâi au anunțat altceva. Că
s-a îndreptat încoace.

MARTIN : Poate că a vrut să-i păcă-
lească.

FILIP : Poate că i-a păcălit acum.

MARTIN : Poate.

FILIP : Numele meu este Filip.

MARTIN : Filip ?

FILIP : Da.

MARTIN : Ai un nume frumos. Probabil
că femeile îți spun Fili.

FILIP : E mai scurt, nu-i așa ? Poate că
e și mai frumos. Dar lipsește echili-
brul. S-a spart.

MARTIN : Sint departe lacurile, de-aici ?

FILIP : Vreo patru-cinci kilometri.

MARTIN : Nu e cine știe ce.

FILIP : A plouat mult și drumurile sint
desfundate.

MARTIN : N-au helicoptere ?

FILIP : N-au nimic. Vreo două-trei ma-
șini prăpădite. Și niște șoferi de trei
lulele.

MARTIN : Un echilibru perfect, nu-i așa ?
Mașini proaste, șoferi proști.

FILIP : Cum ai zis că te cheamă ?

MARTIN : N-am zis nimic. Încă. Pot
să-ți spun acum. Martin.

FILIP : Martin ?

MARTIN : Da.

FILIP : Și, pe asta ?

MARTIN : N-au spus cum îl cheamă.
N-avea nici un rost. Poate să-și
schimbe numele de trei ori pe zi. S-au
mai văzut cazuri.

FILIP : Se simte. Se simte imediat dacă-și
schimbă numele. Îl trădează vocea. E
tot o chestiune de echilibru. Pot să
pun pariu cu dumneata. Că nu te
cheamă Martin.

MARTIN : Întimplător, l-ai pierde.

FILIP : Nu. Poate să fie o poreclă. Chiar
o poreclă veche. Din copilărie. Cred
că e o poreclă căpătată de la un joc
de copii. Dar nu e un nume.

MARTIN : N-ai decît să crezi ce vrei.
Dar pariul tot l-ai pierdut.

FILIP : Du-te lingă felinar.

MARTIN : Pentru ce ?

FILIP : Du-te lingă felinar.

MARTIN : Dacă ții neapărat. Așa e bine ?

FILIP : Încă nu. Mai fă un pas.

MARTIN : Așa ?

FILIP : Mai la dreapta.

MARTIN : Așa ? E bine ?

FILIP : Aproape. Intoarce-te cu spatele.

MARTIN : Ei, bravo ! Mai ai vreo do-
rință ?

FILIP : N-are de ce să-ți fie frică. Îmi
vezi umbra. Și ai să observi imediat.
Dacă fac vreo mișcare. Care nu-ți con-
vine.

MARTIN : Mă întreb cu ce te ocupi. Cînd
nu te afli în gară.

FILIP : Cu nimic. Uite-te la felinar și
spune-i Martin.

MARTIN : Martin.

FILIP : Nu te cheamă Martin.

MARTIN : Vrei să spun și asta ?

FILIP : Nu mai trebuie să spui nimic.

Ți-ai inventat un nume. Cred, totuși,
că e o poreclă. De la un joc de copii.

MARTIN : Ai făcut un test ?

FILIP : Un fel de test. E un lucru mai
complicat. De fapt.

MARTIN : Ce dracu' vezi complicat aici ?

Mă duc la felinar și-i spun Martin.

FILIP : Nu-ți bate capul. E un test foarte
dificil.

MARTIN : Îmi dau seama. Probabil că-ți

trebuie o grămadă de studii speciale.

FILIP : Întotdeauna ești așa de vesel ?

MARTIN : Din cînd în cînd. Cînd vorbesc
cu felinarele. Sint o sursă de veselie.

FILIP : Ai fost un copil gras, nu-i așa ?

MARTIN : Da.

FILIP : Și ați avut un joc în care cineva
trebuia să fie urs, nu-i așa ?

MARTIN : Da.

FILIP : Și dumneata n-ai vrut să fii
niciodată urs, nu-i așa ?

MARTIN : Da.

*(Atunci au izbucnit pentru a doua oară
zgomotele din difuzor. Și s-a auzit din
nou sfârșitul de frază.)*

VOCEA DIN DIFUZOR : ...Se află tot
între lacuri.

*(Cei doi s-au adunat din nou lingă di-
fuzor. Poate că ar fi vrut să mai audă
ceva. Dar difuzorul n-a mai spus nimic.)*

MARTIN : Cred că le-a tras clapa.
FILIP : Poate că nici nu-l caută între lacuri.
MARTIN : Crezi că se poate ?
FILIP : Sînt aproape sigur. S-au gîndit că-i ascultă și-i spun fel de fel de baliverne. Ca să-l păcălească.
MARTIN : E prea subtil. Eu, în locul lui, m-aș duce între lacuri.
FILIP : Sau aici.
MARTIN : Aici ? Aici e foarte riscant. Toți se gîndesc în primul rînd la o gară. La ce altceva să te gîndești ? Eu, dacă aș fi în locul lor, nici n-aș mai veni aici. E sigur că n-o să găsească pe nimeni. Numai un nebun...
FILIP : Da. Ar trebui, totuși, să nu te mai agiți.
MARTIN : Nu vrei să mă lași în pace ? Iar vrei să-mi ții un discurs despre armonie, echilibru și mușchii feței ? De asta ai un pistol în buzunar ? De prea multă armonie ?
FILIP : Vorbește mai încet.
MARTIN : Gara asta n-are un bufet ?
FILIP : Are. Dar e închis. Mi se pare că și dumneata ai un pistol.
MARTIN : Am. Dar eu nu vorbesc despre echilibru. Ar fi foarte interesant să aflu. Ce cauți în gară.
FILIP : Aștept trenul.
MARTIN : Te pomenești că vrei să pleci undeva.
FILIP : Cum de-ai ghicit ?
MARTIN : E atît de simplu, nu-i așa ? Cînd vezi pe cineva în gară. Și acest cineva n-are nici un fel de bagaj. E sigur că vrea să plece într-o călătorie lungă.
FILIP : Ești foarte spiritual. Păcat că n-ai spectatori care să te aplaude. Dar și dumneata vrei să pleci. Și nici dumneata n-ai nici un fel de bagaj.
MARTIN : N-am.
FILIP : E vorba de o călătorie lungă, probabil.
MARTIN : Nu. Nu prea.
FILIP : Nu te mai uita la difuzor. Nu poți să-l faci să vorbească.
MARTIN : Da. Păcat că nu-i o bancă aici. M-aș odihni.
FILIP : Nu e.
MARTIN : O fi vreuna în sala de așteptare. Trebuie să fie ceva acolo.
FILIP : E închisă.
MARTIN : Și sala de așteptare ?
FILIP : Da.
MARTIN : Înseamnă că e închisă și casa de bilete.
FILIP : Da.
MARTIN : E cam pustie. Gara asta.
FILIP : Sîntem noi doi.
MARTIN : De asta și pare pustie. Înțelegi ? Pentru că sîntem noi doi aici. Dacă n-am fi noi doi, n-ar mai fi pustie. N-ar mai fi nimic.
FILIP : E prea complicat pentru mine.

MARTIN : Și pentru mine. Cred. Deși am mai fost prin gări de-astea. Pustii. Dar, de cîte ori am fost într-o gară pustie, ploaia. De obicei era o ploaie rece, de toamnă. Dar era deschis cîte un bufet murdar.
FILIP : Am impresia că ai bea ceva.
MARTIN : Am și eu impresia asta.
FILIP : N-ai ce bea aici.
MARTIN : N-am. Cred că mai e destul pînă vine trenul.
FILIP : Nu știu exact.
MARTIN : Nici eu nu știu exact. Gara asta are un avantaj. E foarte punctuală. N-au fost nici un fel de întîzieri. Probabil, din cauza drumului. O cîmpie și niște păduri. Vreo două păduri. Una, pe malul lacului acela cu trei cabane lipite. Și una, îngustă, și lungă. Foarte lungă. Poate din cauza asta și se și pare îngustă.
FILIP : Ai avut și dumneata impresia asta ?
MARTIN : Da. Avem niște impresii comune.
FILIP : Ai început iar să te agiți.
MARTIN : Cum dracu' să nu mă agit... Gara asta n-are nimic. Nici bănci, nici bufet, nici...
FILIP : Nici ?
MARTIN : Nimic. Aș putea să știu și eu unde pleci ?
FILIP : Departe.
MARTIN : Mi-am inchipuit eu. Numai dacă pleci foarte departe se poate întimpla așa. Să n-ai nici un fel de bagaj. Dacă pleci pentru o oră-două, îți ieși o mulțime de schimburi. Nu-i așa ?
FILIP : O ții mereu cu glumele astea. Cred că vrei să mă obișnuiesc cu ele.
MARTIN : Poate că, după asta, o să-mi spui că nu te afli aici ca să pleci. Că te afli aici pentru că aștepti pe cineva. Logodnica, de pildă. Ceea ce explică și duzina de coșuri de flori. Pe care le-ai adus.
FILIP : Poate că nu aștept pe cineva care va coborî din tren. Poate că aștept pe cineva care va urca.
MARTIN : Care va urca ?
FILIP : E atît de simplu. Un echilibru perfect, nu-i așa ? Cineva care vrea să plece și cineva care nu vrea să-l lase.
MARTIN : E un echilibru la care nu m-am gîndit niciodată.
FILIP : Cred că nu prea te amuză lucrurile astea. Mai...
MARTIN : Mai grave ?
FILIP : Să zicem, mai grave.
MARTIN : Nu. Ceea ce și explică pistolul pe care-l am în buzunar. Îmi pierd simțul umorului. Nu știu cum se face.
FILIP : Te dezechilibrezi.
MARTIN : Devin nebun, nu-i așa ? Cred că asta vrei să spui.
FILIP : Anormal. Te duci departe ?

MARTIN : Nu prea. Cred că ai dreptate.
Ar trebui să-mi stăpinesc mușchii feței.

(Atunci au izbucnit pentru a treia oară zgomotele din difuzor. Și s-a auzit din nou sfârșitul de anunț.)

VOCEA DIN DIFUZOR : ...tot nu s-a găsit. A mai rămas o porțiune dintre lacuri necercetată.

(După asta, difuzorul n-a mai spus nimic. Deși poate că cei doi ar mai fi dorit să audă ceva.)

MARTIN : I-a păcălit.

FILIP : Sau a căzut în cursă.

MARTIN : Cine e ?

FILIP : Nu știu. N-au anunțat nimic. N-au spus decît că urmăresc un bărbat îmbrăcat în haine de stradă.

MARTIN : În haine de stradă ?

FILIP : Da.

MARTIN : Adică nu e în pijama ?

FILIP : Mă gîndesc că poate, totuși, ai să termini cu glumele astea. Am o vagă speranță.

MARTIN : Trebuie să ai o ocupație. Și, altceva, în afară de haine de stradă, n-au mai spus ?

FILIP : Se pare că e un bărbat destul de tînăr.

MARTIN : Mă bătea gîndul că ar putea să fie un pensionar.

FILIP : Iarăși ?

MARTIN : Și, altceva ? Altceva n-au mai spus nimic ?

FILIP : Ba da. Are o înfățișare hăituită.

MARTIN : Hăituită ?

FILIP : Da. Asta nu-ți spune nimic ?

MARTIN : Ba da. Înseamnă că nu e tip tare. Vreau să spun că nu-și stăpînește mușchii feței. Asta e expresia ?

FILIP : Asta.

MARTIN : Sau...

FILIP : Sau ?

MARTIN : N-are simțul umorului.
FILIP : Probabil că din cauza asta spune multe bancuri, nu-i așa ?

MARTIN : E o idee. Asta e tot ?

FILIP : Aproape.

MARTIN : Ce mai e ?

FILIP : E un individ periculos.

MARTIN : Chiar așa au spus ?

FILIP : Da. E un individ periculos. Dar n-au spus și de ce.

MARTIN : Probabil că umblă cu pistolul la el.

FILIP : Ar fi o explicație. Cred că a sosit momentul să spui ceva vesel.

MARTIN : Nu-i așa ? Cred că n-are nici un rost să ne suspectăm unul pe altul. Ne-am întîlnit în gară și atîta tot. La urma urmei, am putea deveni și prietenii. Cunosce cîteva cazuri. De oameni care s-au întîlnit în gară și pe urmă

au devenit prieteni. Cred că și dumneata ai auzit de cazuri de-astea.

FILIP : N-am auzit.

MARTIN : Ce vrei să spui ?

FILIP : N-am auzit. Asta e tot ce vreau să spun.

MARTIN : Nu e obligatoriu. Vreau să spun că nu ne obligă nimeni să fim prieteni. Dealtfel...

FILIP : Ce ?

MARTIN : Nu-mi place mutra dumitale.

FILIP : Mutra ?

MARTIN : Scuză-mă. Figura dumitale.

FILIP : Nu-ți place ?

MARTIN : Nu. Am întîlnit cîndva un om care semăna cu dumneata. Poate, din cauza asta. De fapt, nu semăna. Înțelegi ?

FILIP : Nu.

MARTIN : Aveți același aer. Nu știu din ce cauză. Poate că e o chestie de expresie. Poate, pentru că a fost la fel ca acum. Nu era nimeni cînd ne-am întîlnit. În afară de noi doi.

FILIP : Și probabil că a mai fost și un difuzor. Care anunța din cînd în cînd cite ceva.

MARTIN : Nu. Nu era nici un difuzor.

FILIP : Probabil că a fost tot o gară.

MARTIN : Da. O gară pustie. Cred că era o gară foarte veche. Ți-am spus că am mai fost prin gări pustii. Și că de obicei plouă. Prin gările pustii. FILIP : Ploua și atunci ?

MARTIN : Da. El era îmbrăcat cu un trenchi negru. Și avea o pălărie albă. Impermeabilă. S-a apropiat de mine și-a cerut un foc. Dar i se udase pachetul de țigări. Și atunci i-am dat o țigară. Și el a scos bricheta și a aprins-o. Înțelegi ? Mi-a cerut un foc. Dar eu i-am dat o țigară. Pe care a aprins-o cu propria lui brichetă. După vreo cinsprezece minute, iar a venit la mine. Și iar mi-a cerut un foc. Dar eu i-am dat o țigară. Și el a aprins-o cu propria lui brichetă. Și toate astea s-au mai repetat o dată. Dar atunci n-am mai vorbit. Pur și simplu s-a apropiat de mine. Înțelegi ? După asta a început să plouă și mai tare. El stătea cam la vreo zece-cinșpe pași de mine. Dar nu-i vedeam decît pălăria albă. Nici fața, nici trenchiul negru. Numai pălăria albă.

FILIP : Cred că nu ți s-a întîmplat niciodată asta. Probabil că ai avut un coșmar. Un coșmar lung. Care te-a făcut să crezi că ai niște amintiri.

MARTIN : Nu. N-am avut coșmaruri. N-am fost niciodată bolnav. E puțin cam caraghios, nu-i așa ? N-am avut nici măcar o amărită de tuse măgărească. Nu mi-am scrîntit vreo mină sau vreun picior. Totul a mers ca pe roate.

FILIP : Și, pe urmă ?
MARTIN : Pe urmă ? Pe urmă a venit trenul. Era un tren foarte lung. Nici n-a încăput în gară. Eu m-am urcat în tren, însă pălăria albă a rămas pe peron. M-am gândit că așteaptă pe cineva. Dar din tren n-a coborît nimeni. Și pălăria stătea complet nemîșcată. Absolut fixă. Aș fi zis că e o piatră. Dacă n-aș fi știut că e o pălărie. M-am uitat pe fereastră. Nu se vedeau decît ploaia, un contur de gară și pălăria albă. Pe urmă nu s-a mai văzut conturul gării. Nu s-a mai văzut nimic. Trenul cotise după un deal. Și nu se mai vedea decît ploaia. Nu se vedea nici măcar dealul. Numai ploaia. Și pălăria albă.

FILIP : Și, pe urmă ?
MARTIN : Ești sigur că trebuie să fie ceva pe urmă ?

FILIP : Zi.
MARTIN : Mă întreb de unde știi că a mai urmat ceva. Ești foarte sigur. Nu ți se pare că e prea multă siguranță ?

FILIP : Și, pe urmă ?
MARTIN : Pe urmă ? Într-adevăr, a mai fost ceva.

FILIP : Ce ?
MARTIN : A întrebat cineva de mine în tren. Vreau să spun că m-a căutat foarte insistent. Partea curioasă e că n-a știut nimeni că am de gînd să plec. Și cu atît mai puțin că am să plec cu trenul acela. Mi-a venit ideea să plec cam cu o oră înainte. Și totuși a întrebat cineva de mine. Vreau să spun că m-a căutat în fiecare compar-timent. Toate acestea le-am aflat mai tirziu. Pentru că nu m-a găsit. A fost prins. Era un nebun. A fugit din Pavilionul violet. Ai auzit probabil de Pavilionul violet. Se găsește în orașe-lul ăsta.

FILIP : Știu.
MARTIN : Ca să ajungi în gara de unde am plecat, trebuia să schimbi trenul. Înțelegi. Trebuia să schimbi două trenuri. Și, primul tren l-a luat cam cu vreo două ore înainte. Înainte de a ști eu că am să plec.

FILIP : L-ai văzut ?
MARTIN : Pe nebun ?

FILIP : Da.
MARTIN : L-am văzut. Nu-l cunoscusem niciodată.

FILIP : Ești sigur ?
MARTIN : Da. Nici nu semăna cu vreun cunoscut.

FILIP : El ce-a zis ?
MARTIN : Cine ?

FILIP : El.
MARTIN : Cel cu pălăria albă ?
FILIP : Nu. Celălalt. Ce-a zis ? Cînd te-a văzut.

MARTIN : N-a zis nimic. I se făcuse o injecție. Dormea. Mi s-a spus că e foarte periculos. Că are toate trăsăturile de om normal, dar că e foarte periculos.

FILIP : Prin ce ?
MARTIN : Am întrebat și eu. Dar nu mi s-a spus. Nu mi s-a spus decît că e foarte periculos.

FILIP : Atît ?
MARTIN : Atît. Dar asta mi s-a spus de vreo zece ori. Erau trei bărbați și o femeie. Cred că era infirmiera.

FILIP : Nu știi cum o cheamă ?
MARTIN : Nu mai țin minte. Avea un nume banal. Maria, sau așa ceva.

FILIP : Și, pe urmă ?
MARTIN : Ești foarte sigur. C-a mai fost ceva.

FILIP : Ce-a fost ?
MARTIN : Trenul s-a oprit într-o gară. Destul de măricică. Și foarte curată. Era o clădire de piatră. O piatră cenușie, e adevărat. Dar foarte agreabilă. Din tren au coborît cinci oameni. Nebunul, cei trei bărbați și infirmiera. M-am uitat foarte atent la nebun. Părea mai normal decît ceilalți. Mai ales decît unul din cei trei bărbați. Țăsta n-avea frunte deloc. Părul îi creștea aproape de la sprincene. Și avea niște labe uriașe care îi coborau pînă sub genunchi. Înțelegi ? Și, din cînd în cînd, izbucnea în ris. Era un ris subțire și cu sughițuri. Aveai impresia că se înecă. Se și congestiona la față. Dacă nu era risul ăsta isteric, ziceai că e o gorilă. Nebunul era înalt, subțire și avea un raglan negru cu guler de catifea. Avea multă distincție. Și, deodată, a scos un pistol și s-a împușcat. Simplu, fără nici un fel de pregătiri. Fără discursuri, fără nimic.

FILIP : Avea un pistol ?
MARTIN : Da.

FILIP : Și cum de i l-au lăsat ?
MARTIN : Nu știu. N-a știut nimeni. Ei l-au percheziționat. Și i-au luat toate lucrurile periculoase. N-au găsit nici un pistol.

FILIP : Și de unde și-a făcut rost ?
MARTIN : Nu știu. Nu știe nimeni. Bărbații aceia trei nu s-au dezlipit de el. Ei n-aveau pistoale. Nici nu cred că au văzut prea multe pistoale în viața lor.

FILIP : A fost un coșmar. Poți să ai un coșmar și fără să suferi de nimic. Pur și simplu, să ai un coșmar într-o noapte. Mie nu mi s-a întîmplat așa ceva. Niciodată. Dar am auzit de coșmarurile astea. Ai avut un coșmar.

MARTIN : Au scris și ziarele. Au fost și niște emisiuni la televiziune.

FILIP : Și cum se face că nu știu nimic ?
MARTIN : Poate că n-ai citit ziarele alea. Sau nu te-ai uitat la televizor.

FILIP : Îmi place să mă uit la televizor.
MARTIN : Foarte bine. Dar cred că nu vezi toate programele.
FILIP : Cazul ăsta probabil că a făcut multă vilvă.
MARTIN : Da. Destulă.
FILIP : Atunci aş fi auzit de el.
MARTIN : Da. E destul de ciudat că n-ai auzit. Mi-au spus o mulţime de oameni că au auzit. Toţi pe care i-am întrebat.
FILIP : Cred că ai avut un coşmar puternic. Atunci. Şi mai ai coşmaruri. Periodic. Ar trebui să te duci la un psihiatru.
MARTIN : N-am de ce să mă duc la psihiatru. N-a fost nici un coşmar. Pot să-ţi spun şi numele oamenilor care au citit despre cazul ăsta. Şi în ce ziare s-a scris.
FILIP : De-atunci umbli cu pistolul ?
MARTIN : Nu. Umblu de mai multă vreme. Meseria mă obligă.
FILIP : Meseria ?
MARTIN : Da.
FILIP : Eşti poliţist ?
MARTIN : Nu.
FILIP : Călău ?
MARTIN : Nu.
FILIP : Spion ?
MARTIN : Nu.
FILIP : Asasin ?
MARTIN : Nu.
FILIP : Diplomat ?
MARTIN : Nu.
FILIP : Ai familie grea ?
MARTIN : N-am familie.
FILIP : Atunci ?
MARTIN : Care e meseria, da ? Asta vrei să ştii ?
FILIP : Aş vrea. Într-adevăr.
MARTIN : La ce-ţi trebuie ?

FILIP : Nu sîntem decît doi. În gara asta pustie. Eu şi cineva. Şi acel cineva are un pistol. Cred că e normal. Să vreau. Să ştiu. De ce-l are.
MARTIN : E-adevărat. Tot ce-ai spus e perfect adevărat. La ce-ţi trebuie pistolul ?
FILIP : Mie ?
MARTIN : Da.
FILIP : Pistolul meu ?
MARTIN : Da.
FILIP : Am şi eu un motiv.
MARTIN : M-am gîndit că ai un motiv. Asta te-am şi întrebat. Care e motivul ?
FILIP : Într-adevăr. Ar trebui să ştim ce-i cu pistoalele. Ce-i cu pistoalele noastre.
MARTIN : Vorbeşte.
FILIP : Poate că ar fi mai bine să dăm cu banul.
MARTIN : De ce ?
FILIP : Cine pierde vorbeşte primul. Poate că nu e prea plăcut să faci nişte mărturisiri de felul ăsta. De ce umbli cu pistolul la tine. Ce zici ?
MARTIN : E-n regulă. Ai o monedă ?
FILIP : Am. Cred că am. Aveam o monedă pe undeva. Nu ştiu ce-am făcut cu ea. Cred c-am pierdut-o. Ba nu. Uite-o : *cap sau pajură* ?

(Filip a aruncat moneda. Şi atunci s-a auzit pentru a patra oară difuzorul. De data aceasta, nu s-au auzit zgomotele. S-a auzit un sunet lin, continuu şi plăcut. Şi, după asta, s-a auzit vocea. De data aceasta, n-a mai fost un sfîrşit de anunţ.)
VOCEA DIN DIFUZOR : Atenţiune ! Urmează un anunţ important.

(Între timp s-a auzit cum a căzut moneda pe beton. Martin n-a mai avut timp să spună ce alege — Cap sau pajură.)

2

Încolo nu erau decît betonul, bucata de şină, bucata de piatră şi felinarul. Dacă nu socotim difuzorul. Care putea fi luat drept orice. Drept orice altceva. Chiar şi drept o lună neagră. Dacă n-ar fi scos un sunet lin, continuu şi plăcut.

Încolo nu erau decît betonul, bucata de şină, bucata de piatră şi felinarul. Dacă nu-i socotim pe cei doi. Pe Filip şi pe Martin. Care au uitat de moneda lor şi s-au adunat lingă difuzor.

VOCEA DIN DIFUZOR : Atenţiune ! Urmează un anunţ important ! A evadat un nebun ! A evadat un nebun ! Din Pavilionul violet ! Toate încercările de a-l depista au dat greş. Nebunul evadat nu se află între lacuri. Este un individ periculos. E un bărbat tînăr,

îmbrăcat în haine de stradă. Are o figură de om hăituit. Este un individ periculos. Repetăm. Este un individ foarte periculos. S-ar putea să fi intrat în posesia unei arme. S-ar putea să se găsească oriunde. Repetăm. Oriunde ! În gară, în parc, în orice local public, pe stradă. Atenţiune !

(Și atunci s-a auzit un zgomot puternic și difuzorul a tăcut. Cei doi s-au apropiat și mai mult de difuzor. Sperind, poate, să mai audă ceva. Dar difuzorul n-a mai spus nimic. Cei doi tocmai se pregăteau să-și reia pozițiile dinainte, când din difuzor a izbucnit un zgomot puternic, după care s-a auzit un sfârșit de anunț.)

VOCEA DIN DIFUZOR : „gara ! Atențiune...

(Și iarăși s-a auzit zgomotul acela puternic și din nou un sfârșit de anunț.)

VOCEA DIN DIFUZOR : „gara ! Atențiune...

(Și după asta nu s-a mai auzit nimic. Cei doi au mai așteptat o bucată de vreme și pe urmă s-au depărtat de difuzor.)

FILIP : A spus ceva de gară.

MARTIN : Da. Poate că vor să-l deruteze.

FILIP : Nu cred. Mai întâi au spus că poate să fie oriunde. Și pe urmă că le-a mai venit o informație. O informație mai precisă. Și atunci au strigat : „Atențiune ! E în gară“.

MARTIN : N-am auzit să fi spus că e în gară. N-am auzit decât „atențiune“ și „gară“.

FILIP : A fost un zgomot. N-ai auzit ? Cred că n-ai fost prea atent. Eu am fost foarte atent. Am vrut să aud ceva. Prin zgomotul acela. Și am auzit. Asta a fost — „e în“. A fost o informație de ultim moment. „E în gară“ !

MARTIN : Poate că a mai fost și „nu“. Înțelegi ? „Nu e în gară“. Și asta e o informație de ultim moment. Au aflat că nu e în gară. Nu ți se pare c-ai auzit un „nu“ ?

FILIP : N-a fost nici un „nu“. Sînt sigur de asta.

MARTIN : Sigur ?

FILIP : Da. Am fost foarte atent.

MARTIN : „E în gară“ ?

FILIP : Da. În gară.

MARTIN : N-am văzut pe nimeni. Și totul e închis. Parcă așa mi-ai spus.

FILIP : Da. E închis.

MARTIN : Nu e nimeni.

FILIP : Aproape.

MARTIN : Aproape ?

FILIP : Da. Aproape.

MARTIN : Ți s-a părut ceva ?

FILIP : Ai auzit ce s-a spus ?

MARTIN : Ce ?

FILIP : S-ar putea să aibă o armă.

MARTIN : O armă ? Ce fel de armă ?

FILIP : Un pistol. Poate.

MARTIN : Ai văzut pe cineva care să aibă un pistol ? Și care să fie îmbrăcat cu haine de stradă și care să fie un bărbat tânăr și care să aibă o figură de om hăituit ?

FILIP : Cred că da.

MARTIN : Aici ? În gară ?

FILIP : Cred că da.

MARTIN : Cînd ? Taci ? De ce taci ? E vorba de un nebul ?

FILIP : Știi bine că e vorba de un nebul. O știi mai bine decât mine.

MARTIN : Eu ? Eu nu urmăresc pe nimeni.

FILIP : N-am spus că urmărești.

MARTIN : Nu urmăresc pe nimeni. Pe cuvîntul meu că nu urmăresc pe nimeni. Am venit să iau trenul și să plec dracului din orașelul ăsta. Ce mă leagă de orașul ăsta ? Nimic.

FILIP : Nimic. În afară de Pavilionul violet.

MARTIN : Pavilionul violet ? Ce vrei să spui, cu Pavilionul violet ?

FILIP : Cum de-ai fugit de acolo ?

MARTIN : Eu ?

FILIP : Dumneata. Cum ai fugit de acolo ?

MARTIN : Eu ?

FILIP : Cum ai făcut ?

MARTIN : Nu sînt nebul ! Pe cuvîntul meu ! Nu sînt nebul ! Am vrut să-ți spun ce-i cu pistolul. Știi bine că am vrut să-ți spun. Ai aruncat și banul. Dar s-a auzit difuzorul și n-am mai apucat să-ți spun dacă aleg *cap* sau *pajură*.

FILIP : De unde ai pistolul ?

MARTIN : Vrei să-ți spun ce-i cu pistolul, da ? Asta vrei, este ? E-n regulă. O să-ți spun imediat. Nu-l nici o problemă. Și-o să fie limpede că n-am nici o legătură cu Pavilionul violet. Ți-aș fi spus mai 'nainte. Cînd ai aruncat banul. Dar a intervenit difuzorul. Am vrut să-ți spun *pajură*. Cred c-aș fi spus *pajură*. Și atunci *capul* ar fi rămas pentru dumneata. Și, dacă ar fi ieșit *capul*, mi-ai fi spus dumneata de unde ai pistolul. De unde-l ai ? Asta e ! De unde ai pistolul ? Înțelegi ? Ce cauți în gară ?

FILIP : Nu pune întrebări idioate.

MARTIN : Unde ți-e bagajul ?

FILIP : Te-am rugat să nu pui întrebări idioate.

MARTIN : De unde ai pistolul ?

FILIP : Cred că vrei să dăm din nou cu banul.

MARTIN : Da. Să punem lucrurile la punct. E necesar.

FILIP : Nu mai am monedă. Poate că ai dumneata vreuna.

MARTIN : N-am decât hîrtii. Aia veche, pe unde a căzut ?

FILIP : Nu știu. Pe-aici, pe undeva.

(Filip se apleacă, dar n-o vede. Se lasă în genunchi. Tot n-o vede.)

MARTIN : Ai găsit-o ?

FILIP : Nu.

MARTIN : Trebuie să fie pe-aici. Nu cred că s-a dus prea departe.

FILIP : Habar n-am unde s-a dus.

MARTIN : Uite-o !

(Martin se repede câțiva pași mai încolo și se apleacă. Nu e nici o monedă.)

FILIP : Este ?

MARTIN : Nu e. Stai puțin.

(Martin se lasă și el în genunchi. Se tirăște încet, căutând centimetrul cu centimetrul. Filip se tirăște și el. Spre Martin.)

FILIP : E prea mult beton aici. Cine știe unde s-o fi dus ?

MARTIN : Nu s-a dus prea departe. Ascultă-mă pe mine.

FILIP : Te ascult. Dar nu văd moneda.

(Cei doi s-au apropiat unul de altul. Li desparte mai puțin de un metru.)

MARTIN : Așa n-o găsim niciodată.

FILIP : Era bine dacă aveam un magnet.

MARTIN : Nu făceam nimic cu magnetul. Trebuie să lucrăm organizat. Să împărțim gara în două.

(Acum, pe cei doi nu-i mai desparte nimic. S-au oprit, tot în genunchi, și se uită unul la altul.)

FILIP : Putem s-o căutăm pînă dimineață. Cu lumina asta.

MARTIN : E destulă lumină. Chiar prea multă.

FILIP : Atunci, pune mina pe monedă.

MARTIN : N-o văd. Trebuie să ne organizăm mai bine. Eu caut de partea asta a felinarului, iar dumneata, de partea cealaltă. Ce zici ?

FILIP : E-n regulă. Caut unde vrei.

(Cei doi se depărtează, tot în genunchi, pînă ajung de o parte și de alta a felinarului.)

MARTIN : Crezi că felinarul împarte gara exact în două ?

FILIP : Sigur. Altfel n-ar fi echilibru.

MARTIN : Și dacă ăla care a făcut-o nu s-a gândit la echilibru ?

FILIP : S-a gândit. Ascultă-mă pe mine. Nu vezi că difuzorul și felinarul sînt pe aceeași linie ?

MARTIN : Văd. Dar nu știu unde duce linia asta.

FILIP : E axul gării.

MARTIN : Vrei să spui că gara asta e un cerc ?

FILIP : Nu vreau să spun nimic. Lasă-mă în pace. Poate să fie și romb. Nu știi ce-i aia un ax. N-am crezut că am să întîlnesc vreodată un om care să nu știe ce-i aia un ax.

MARTIN : Știu eu ce-i axul. Nu știu unde e moneda.

(Acum, cei doi s-au îndepărtat destul de mult unul de altul. Și trebuie să vorbească ceva mai tare, ca să se poată face auziți.)

FILIP : Ai văzut ceva ?

MARTIN : Nu.

FILIP : N-o mai găsim.

MARTIN : Ce spui ?

FILIP : N-o mai găsim. Cred că trebuie să fie vreo gaură pe undeva. Și moneda a intrat în gaură. S-a dus.

MARTIN : Nu e nici o gaură.

(Cei doi au ajuns la marginile gării. Acum trebuie să țipe ca să se poată face auziți.)

FILIP : Nu e !

MARTIN : Ce facem ?

FILIP : Ai găsit-o ?

MARTIN : Nu !

(În același timp s-a auzit din nou zgomotul din difuzor. Cei doi se scoală în picioare și se apropie în fugă de difuzor. Zgomotul încetează. Nu se mai aude nimic.)

MARTIN : Ce-a spus ?

FILIP : N-a spus nimic.

MARTIN : N-ai auzit nimic prin zgomot ?

FILIP : Nu.

MARTIN : Crezi că a vrut să anunțe ceva ?

FILIP : Nu știu. N-am auzit decît un zgomot. Parcă era altfel de zgomot, nu crezi ?

MARTIN : N-am prea ascultat atent zgomotele. Cînd vorbea, era altceva. Dar zgomotele nu m-au interesat.

FILIP : Mîi s-a părut că era altfel de zgomot. Sînt aproape sigur de asta. Că era altfel de zgomot. Nu pricepe ce le-a venit.

MARTIN : Îi cunoști ?

FILIP : Pe cei de la radio ?

MARTIN : Da.

FILIP : Nu.

MARTIN : Uite moneda. Am găsit-o. Era chiar lingă mine.

FILIP : Și cum de n-am văzut-o ?

MARTIN : Nu știu.

FILIP : Ciudat. Parcă ar fi căzut din difuzor.

MARTIN : N-am văzut-o. Din cauza betonului. Aici e o pată de lumină. Și betonul sclicește. Înțelege ?

FILIP : N-are rost să ne batem capul. Arunc-o.

MARTIN : *Cap sau pojură ?*

(Martin aruncă moneda. Moneda cade pe beton și se rostogolește. Filip nu spune nimic.)

MARTIN : Ei ?

FILIP : N-are nici un rost.

MARTIN : O să spunem pe rând de unde avem pistoalele. Și începe cel care pierde. Nu ne-am înțeles așa ?

FILIP : Nu vezi că e stupid ?

MARTIN : Nu. Nu e stupid deloc. Trebuie să știm ce-i cu pistoalele. Mă interesează. Mă interesează foarte mult. De unde ai pistolul.

FILIP : E o prostie.

MARTIN : Și dacă ești nebun ? Dacă dumneata ești cel care a evadat din Pavilionul violet ?

FILIP : Și pe mine mă interesează. De unde ai pistolul. Și dacă ești nebun. Dacă ești cel care a evadat din Pavilionul violet.

MARTIN : Să dau cu banul ? Să mai dau o dată ?

FILIP : E o prostie. Nu înțelege ? N-are nici o valoare. Oricum n-ai să crezi nimic din ce am să-ți spun. Și nici eu n-am să cred nimic din ce ai să spui dumneata. În afară de un singur lucru. Dacă ai să-mi spui că ești nebun. Că dumneata ești cel care a evadat din Pavilionul violet. Asta e singurul lucru care merită să fie crezut. Indiferent dacă am să-l spun eu sau ai să-l spui dumneata.

MARTIN : Îmi pare rău că ne-a întrerupt difuzorul. Atunci cînd ai aruncat banul. Atunci merita să spunem. Și, poate, ne-am fi crezut.

FILIP : Poate.

MARTIN : Probabil că aștepți trenul care trebuie să vină. Și probabil că vrei să pleci undeva. Totuși.

FILIP : Da.

MARTIN : Și eu. Și eu îl aștept. În gara asta, trenul nu întîrzie niciodată. Cred că ți-am mai spus asta.

FILIP : Mi-ai spus. Dar nu știm cînd trebuie să vină.

MARTIN : Există un mers al trenurilor. Sper.

FILIP : Există. Dar e în sala de așteptare. Și sala de așteptare e încuiată.

MARTIN : Ce imbecili...

FILIP : Da. E o gară stupidă. Nu vine nimeni cu flori. Să aștepte. Sau să conducă. Numai o bucată de beton. Un felinar și un difuzor. Cam puțin, pentru o gară.

MARTIN : Te gîndești că ar putea să

fie o gară părăsită ? Că s-a mai făcut o gară, de fapt. Una nouă. Și că aici nu vine nici un tren.

FILIP : Nu. Orașul ăsta n-are decît o gară. Întotdeauna a avut o singură gară. Și nu știu la ce i-ar trebui mai multe.

MARTIN : Nu sîntem decît noi doi.

FILIP : Da.

MARTIN : Am ajuns la marginea zidului. Cînd am căutat banul. Și m-am uitat. Nu mai e nimeni. De-a lungul zidului. Și nici de-a lungul liniei ferate.

FILIP : Știu că te-ai uitat.

MARTIN : M-ai urmărit ?

FILIP : Te-am văzut. Te-am văzut cînd te-ai uitat. M-am uitat și eu. Cred că asta ar fi trebuit să spun întîi. M-am uitat. Nu era nimeni. Nici în partea mea nu era nimeni. Nici de-a lungul zidului, nici de-a lungul liniei ferate.

MARTIN : Nu sîntem decît noi doi. Asta e foarte limpede.

FILIP : Da. Și unul dintre noi doi e nebun. Un nebun periculos. Care și-a făcut rost de un pistol.

MARTIN : Poate n-ai auzit bine. Prin zgomotul din difuzor. Poate că ți-a scăpat cuvîntul „nu“. E un cuvînt care scapă, nu-i așa ? Și atunci totul e altfel. E pe dos.

FILIP : Îmi pare rău. Dar nu mi-a scăpat nimic.

MARTIN : Poate că au făcut ei o greșală. Cînd au spus că e vorba de gară. N-au spus ei mai înainte că e între lacuri ?

FILIP : Cred că au vrut să-l deruteze. Și să-l aducă aici. Dar nu trebuie să te agiți. Trebuie să fii calm. Înțelege ? Calm. Atunci, nimeni nu va bănui nimic.

MARTIN : Nu sînt nebun !

FILIP : Nu. Și nici eu nu sînt nebun. Și, atunci, cine e ?

MARTIN : Altcineva !

FILIP : Cine ? Al treilea ?

MARTIN : Da. Nu mai e nimeni. E clar. Unul dintre noi doi.

(Și, în acest moment, s-a auzit un zgomot din difuzor. Un fel de gong.)

FILIP : Semnalul de alarmă.

MARTIN : Loviturile astea de gong ?

FILIP : Da. N-ai știut ?

MARTIN : Nu. N-am știut. Habar n-am avut.

(Se aud din nou loviturile de gong.)

MARTIN : Iarăși ? Asta ce mai înseamnă ?

FILIP : Tot alarmă. Un grad superior de alarmă. O alarmă mai mare. Înțelegi ? Dacă sînt numai trei lovituri de gong, e alarmă. Dacă, după o pauză, mai vin trei lovituri de gong, atunci e o alarmă mai mare. Dacă se repetă pentru a treia oară, e alarmă maximă.

MARTIN : N-a fost decît de două ori.

FILIP : Da. Numai de două ori.

MARTIN : Taci ! *(Dar nu se aude nimic. Difuzorul continuă să fie tăcut. Cei doi au pus, instinctiv, mîinile pe pistoale. Nu prea apăsător, dar în orice caz în așa fel încît să le aibă la îndemînă. Nu se aude însă nimic și cei doi se liniștesc și-și retrag mîinile de pe pistoale.)* Nu e alarma maximă.

FILIP : Nu e. Altfel ar mai fi bătut gongul. S-a făcut o pauză destul de mare.

MARTIN : Este ? M-am gîndit și eu la asta.

FILIP : E curios că nu anunță nimic.

MARTIN : Poate că vor să-l zăpăcească. Pe nebun. Să nu mai știe nimic. Să aibă o figură și mai hăituită.

(Și atunci s-au auzit pentru a treia oară bătăile gongului. Au sunat parcă mai clar și mai tare decît înainte.)

FILIP : Alarmă maximă !

MARTIN : De ce nu anunță ? De ce nu anunță nimic ?

VOCEA DIN DIFUZOR : Atențiune ! Atențiune !

FILIP : Gata. S-a terminat.

VOCEA DIN DIFUZOR : Urmează un anunț de maximă importanță. Nebunul evadat se găsește în gară ! Repetăm ! Nebunul evadat se găsește în gară. Este înarmat cu un pistol. Repetăm. Este înarmat cu un pistol. Zona gării a fost înconjurată. Rugăm să nu se apropie nimeni de zona gării. Pericol de moarte ! Repetăm. Pericol de moarte !

(După asta s-au mai auzit o dată bătăile gongului și totul a tăcut. Cei doi au stat o bucată de vreme nemișcați și gara părea un loc pustiu.)

FILIP : Ai auzit ? Pericol de moarte.

MARTIN : Am auzit. Filip !

FILIP : Da.

MARTIN : Avem o singură soluție.

FILIP : Care ?

MARTIN : Nu știu cum să-ți spun. Nu trebuie să innebunim. Înțelegi ?

FILIP : Nu.

MARTIN : E foarte greu. Să găsec o frază exactă. Nu sîntem decît noi doi în gară. Cred că asta e clar.

FILIP : Și ?

MARTIN : Poate că o să mai vină cineva. Dar nu e sigur. Probabil că n-o să vină nimeni.

FILIP : Nu vine nimeni.

MARTIN : În fine... N-are rost să ne certăm pe chestia asta.

FILIP : N-ai înțeles. Îmi face impresia că n-ai înțeles. Pericol de moarte.

MARTIN : Poate că o să se găsească cineva. Unul căruia îi place să riște. E adevărat că nebunul are un pistol. Dar abia e un risc adevărat, nu-i așa ?

FILIP : N-ai înțeles. Pericolul de moarte nu vine de la nebun.

MARTIN : Dar de la cine vrei să vină ?

FILIP : De la ceilalți. De la cei care-l înconjoară. Vor trage fără somație.

MARTIN : Astea-s fantezii.

FILIP : Nu sînt fantezii. Trei rinduri de lovituri de gong. În zonele indicate se trage fără somație.

MARTIN : Da ?

FILIP : Da.

MARTIN : Decii...

FILIP : Așa e. Nu putem să ieșim de-aici.

MARTIN : Măcar de-ar veni trenul ăsta odată !

FILIP : Poate că l-au oprit. Sau o să-l oprească. Cred că l-au și anunțat. Să se oprească undeva. Ca să fie siguri că o să pună mîna pe nebunul evadat.

MARTIN : Sigur. Așa trebuie să fi făcut. N-avem nici o ieșire.

FILIP : Să nu faci vreo prostie. O să te împuște. Ți-e frică ?

MARTIN : De ei ?

FILIP : Da.

MARTIN : Nu. Mi-e frică de noi. Asta am vrut să-ți spun mai înainte. Dar n-am găsit fraza.

FILIP : M-am gîndit și eu la asta. Dar tu ești prea agitat. Nu știu dacă ai să-ți poți ține firea.

MARTIN : Am să mă străduiesc. Ai înțeles, nu-i așa ? Nu trebuie să ne suspectăm. Altfel o să scoatem pistoalele și o să ne împușcăm unul pe altul. Fiecare o să creadă că celălalt e nebun. Și o să-i fie frică. Și atunci o să scoată pistolul și o să-l împuște. Și cînd o să ajungă ei aici, n-o să găsească decît betonul, felinarul, difuzorul și două cadavre. Al tău și al meu. Cred că recunoști că am dreptate.

FILIP : Ai.

MARTIN : Ești cam sceptic.

FILIP : Sînt.

MARTIN : Și atunci, ce propui ? Să ne împușcăm ?

FILIP : Să ne aruncăm pistoalele. Ca să nu riscăm ca celălalt să se răzgîndească. Și să tragă pe la spate.

MARTIN : E o idee. Nu crezi că dacă ne-am da cuvîntul de onoare ar fi de ajuns ? E o prostie. Într-adevăr e o prostie. Nu-și riscă nimeni viața pentru asta. Pentru un cuvînt de onoare dat de altcineva. M-am moleșit.

FILIP : Cred că-ți pare rău că n-ai o bancă aici. Ți-a părut rău de când ai venit.

MARTIN : Da. Am fost cam obosit. Am avut mult de umblat astăzi. Aruncăm pistoalele ?

FILIP : Da. Fii atent cum facem. Mergem la marginile gării. Dumneata, la marginea aia de unde trebuie să vină trenul, iar eu, la cecalaltă. Numărăm împreună pînă la trei și aruncăm pistoalele. E bine ?

MARTIN : E perfect. Cum să pornim ?
FILIP : Ne așezăm spate în spate. Sub difuzor. Și numărăm tot pînă la trei. Cu ocazia asta facem și o repetiție. O repetiție a numărătorii.

MARTIN : E-n regulă. Haidé.

(Cei doi se apropie de difuzor. Se așază spate în spate.)

FILIP : Gata ?

MARTIN : Gata.

CEI DOI : Unu, doi, trei.

3

Incolo nu erau decît betonul, bucata de șină, bucata de piatră și felinarul. Dacă nu socotim luna neagră. Pentru că era și o lună neagră, care atîrna undeva în mijloc. O lună neagră și lăcută. Care putea fi luată drept un difuzor. Drept un difuzor prăpădit.

Incolo nu erau decît betonul, bucata de șină, bucata de piatră și felinarul. Dacă nu-i socotim pe cei doi. Pe Filip și pe Martin. Care stau sub luna neagră. Spate în spate.

FILIP : Gata ?

MARTIN : Gata.

CEI DOI : Unu, doi, trei.

(Cei doi pornesc spre marginile gării. Nu scot nici o vorbă și nu încearcă să vadă, fiecare, ce face celălalt. Au ajuns la marginile gării. S-au oprit.)

FILIP : Gata ?

MARTIN : Gata.

CEI DOI : Unu, doi, trei.

(Cei doi își aruncă pistoalele. Se întorc la locul lor. Merg foarte degajat și, într-un fel, chiar nepăsător.)

MARTIN : Bine că s-a terminat. Sper să nu mai urle difuzorul ăsta. M-am săturat. Păcat că nu-i o bancă, nu-i așa ?

FILIP : Ești rupt de oboseală.

MARTIN : Mort. Ai văzut vreodată un om mort ? Uite-te la mine. Dacă n-ai văzut. Așa că-ți dai seama ce bună ar fi o bancă. Și mai bun ar fi un scaun. Lîngă o masă. Și pe masă să fie o sticlă. Cu eticheta aia cu trei cercuri. Presupun că știi la ce mă refer.

FILIP : Presupune, presupune.

MARTIN : Nu știu cum reușesc ăștia să prepare licoarea aia din sticlă. Cred

că au luat rețeta de la diavol. Contra o duzină de suflete de gâinari.

FILIP : Am auzit că au fost și trei fecioare blonde și nevinovate. Fetele bune n-au noroc.

MARTIN : Doamne ! Domnule ! Filip !

FILIP : Ce ai ?

MARTIN : Te-ai pus pe bancuri ? Mai zi ceva.

FILIP : Lasă. Pe urmă te-nveți cu binele. Hai să stăm jos. Pe beton. Tot banii ăia îi dăm.

MARTIN : E o idee. Habar n-aveam ce să fac cu betonul ăsta. Bine că i s-a găsit o întrebuintare.

FILIP : Două.

MARTIN : Ce, două ?

FILIP : Două întrebuintări.

MARTIN : Și, a doua ? Care e a doua ?

FILIP : Tot în picioare, domnule ? Tot în picioare ? *(Filip se așază. Martin îl privește un moment și se așază și el.)*
E bine ?

MARTIN : Știi ce obosit sînt ? N-am fost niciodată așa de obosit.

FILIP : Las' că-ți trece. Am eu un leac.

MARTIN : Nu înghit nici un fel de medicamente. Nu pot să sufăr medicamentele.

FILIP : Care vrea, înghite, care nu vrea, nu înghite.

(Filip scoate o sticlă de buzunar. Pe sticlă e eticheta cu trei cercuri. De pe gîtul sticlei. Filip desşurubează două pahare de roiaj.)

MARTIN : Eşti un vrăjitor. Pe cuvîntul meu că eşti un vrăjitor. Dacă vrei, îţi spun şi un secret.

FILIP : Nu vreau secrete. Toată seara am umblat după secrete. Şi eu şi dumne-nea. De asta am umblat ca doi disperaţi prin gară. Să bem şi să ne veselim !

MARTIN : Noroc.

FILIP : E o vorbă prostească. Scuză-mă.

MARTIN : Poate că nu e. Repetăm figura ?

FILIP : Altceva, ce ne mai rămîne de făcut ? Licoarea asta nu gilgieie cînd o torni. Fişieie. O auzi ? E un fel de uş-uş, uş-uş.

MARTIN : Ai avut dreptate, cu ursul. Nu ştiu cum se face, dar ai avut dreptate.

FILIP : N-am avut dreptate cu nimic. Ni-meni n-a avut dreptate cu nimic. Să bem şi să ne veselim. Şi să ne păstrăm echilibrul.

MARTIN : Ții mult la chestia asta cu echilibrul, nu-i așa ?

FILIP : Foarte mult. Poate, e singurul lucru pe care l-am aflat. Deşi mai rămîne o problemă în suspensie. Mereu rămîne cîte ceva în suspensie. Ce e echilibrul ?

MARTIN : Poate că şi băiatul ăla caută un echilibru.

FILIP : Asta e secretul pe care ai vrut să mi-l spui ?

MARTIN : Nu.

FILIP : E-n regulă. Îi mai zicem o dată ? E cineva împotriva, se abţine cineva ? Noroc.

MARTIN : Drum bun.

FILIP : Poate. Poate că nici nu ştie asta. Că-şi caută un echilibru. Ar fi o mare nenorocire pentru el. Înţelegi ? Pentru că în cazul ăsta nu vrea să se ascundă. Nu vrea decît să găsească un loc. Care să-i redea echilibrul. E un om pierdut. Dacă e așa. O să-l găsească repede. Amicii noştri.

MARTIN : Da. Nu m-am gîndit la asta. O să-l mînînce Pavilionul violet. Poate, să bem pentru el. Are şi el dreptul la noroc. La urma urmei.

FILIP : Nu ştiu. Poate că e mai bine să-l prindă. Şi să-l închidă în Pavilion. Poate că echilibrul lui e o nenorocire. O mare nenorocire. Pentru toţi ceilalţi.

MARTIN : Nu ştiu. Nu cred. Cine ştie ce înseamnă asta... Că e nebun. Poate că n-a reuşit să găsească ceva. Ceva care ceilalţi nici n-au încercat să caute.

FILIP : N-are importanţă. Ceilalţi au întotdeauna dreptate. Poate că asta e tot secretul echilibrului. Şi, cei care-l strică trebuie să fie eliminaţi. Ştii ce

ne lipseşte ? O femeie. Atunci ne-am ocupa de ea. Şi n-am mai bate cîmpii. O femeie înaltă, suplă şi cu părul blond. Pe umeri.

MARTIN : Două, ar fi şi mai bine. Cred că asta vrei să spui, de fapt.

FILIP : Două-trei ?

MARTIN : Trei-patru.

FILIP : Să bem pentru femeile înalte şi suplă. Îmi plac femeile înalte şi suplă.

MARTIN : Licoarea asta e bună pentru orice. Pentru orice toast. Deşi nu m-am gîndit niciodată la femeile înalte şi suplă.

FILIP : Eu m-am gîndit.

MARTIN : Dacă îmi plăcea vreuna, îmi plăcea. Asta e tot. Şi nu m-am gîndit niciodată să nu-mi placă pentru că nu e înaltă şi suplă. Sau altfel.

FILIP : Eu le-am ales. Şi întotdeauna m-am oprit la cele înalte şi suplă.

MARTIN : Să-ţi spun un secret.

FILIP : Încă unul ?

MARTIN : Nu. Tot ăla vechi. N-am apucat să-l spun.

FILIP : Foarte bine. Altfel ar fi trebuit să-ţi spun şi eu unul. Şi n-am nici un chef de secrete.

MARTIN : Te gîndeşti prea mult la echilibru.

FILIP : E o idee fixă. Trebuie să am şi eu o idee fixă, nu-i așa ? Totuşi, ne lipseşte o femeie. Poate să nu fie neapărat înaltă şi suplă. Poate să fie oricum. Dar să fie. Las' c-o să găsim femei în tren.

MARTIN : Crezi să o să ne suim în tren ?

FILIP : În caz că... Ți-e frică de cele trei gonguri ?

MARTIN : Nu. Probabil că spun o prostie. Dar nu-mi pasă de nimic.

FILIP : Nici mie.

MARTIN : Nici de Pavilionul violet ?

FILIP : Nici. Îmi pare bine că stăm aici. Pe betonul ăsta prost făcut. Şi că bem din licoarea cu trei cercuri. Şi că nu ne mai pasă de secrete.

MARTIN : Probabil că iar spun o prostie. Dar mă gîndesc şi eu. Nu î se poate interzice nimănui să se gîndească, nu-i așa ? La urma urmei, cine e nebunul ? Care dintre noi doi ? Pentru că e limpede că e unul dintre noi doi.

FILIP : Nu-ţi bate capul. Noi ştim bine cine este. Noi doi, vreau să spun. Noi ştim cine este nebunul. Poate, mai bine decît ceilalţi. Decît toţi ceilalţi. Poate. Îmi pare bine că nu mai ești agitat. A fost ca o criză. Da ?

MARTIN : Da. Dar mi-a trecut.

FILIP : E-n regulă. Cred că ai dreptate. Poate că şi băiatul ăsta are dreptul la noroc.

MARTIN : Poate.

FILIP : Ai fost vreodată în Pavilionul violet ?

MARTIN : Am fost.

FILIP : Și eu.

MARTIN : E plăcut acolo.

FILIP : Agreabil. N-am înțeles un lucru.

Poate, nu m-am gândit prea serios la el. De ce a fost făcut pe malul lacului? Din când în când, se mai aruncă, înțelegi, cite un nebun.

MARTIN : Și se înecă ?

FILIP : Se înecă. De regulă, se cam înecă. Am auzit că au fost cazuri când s-au aruncat și în grup. Cite cinci-șase. Dar nu e așa recordul. Recordul e de douăzeci și unu.

MARTIN : Probabil că sint celebrele grupuri.

FILIP : Celebrele grupuri ?

MARTIN : Da.

FILIP : N-am auzit de nici un fel de grupuri. Cazul cu cei douăzeci și unu e singurul. N-a mai fost nici un grup de douăzeci și unu. Poate că și așa e un caz inventat. Se nasc atâtea legende.

MARTIN : Se poate. Dar am auzit de câteva ori despre celebrele grupuri. Că au și un semn al lor, de recunoaștere. Pe care nu-l știe nimeni. Și că, la un moment dat, dispar. S-au făcut fel de fel de speculații pe chestia asta.

FILIP : N-am auzit de nici un fel de grupuri.

MARTIN : Și se mai spune că se pescuiește bine în lacul asta. Nu știu cit e de adevărat. Se spun fel de fel de bancuri.

FILIP : Așa e. Se spun o groază de bancuri. Dar n-am înțeles niciodată. De ce a fost făcut la marginea lacului.

MARTIN : E plăcut acolo.

FILIP : Destul de agreabil. Poate, pentru că e la marginea lacului. Ar fi o explicație, nu-i așa ?

MARTIN : Ar fi. Mai bem un pahar ?

FILIP : Nu mai am chef.

MARTIN : Nici eu. E o seară foarte plăcută, bătrîne.

FILIP : Este. Aici sint întotdeauna niște amurguri agreabile. Și e o răcoare care vine de undeva. Nu se știe de unde.

MARTIN : E bine că e totul închis. Și că nu mai e nimeni. În afară de noi. Altfel... Cine știe ce ar fi fost altfel...

FILIP : E destul de caraghios, nu-i așa ?

(Și cei doi au sărit în picioare. Și abia mai tirziu s-au auzit pașii. Și puțin mai tirziu a apărut o umbră. Iar după umbră a apărut femeia. Era o femeie tânără, la fel de tânără ca și cei doi bărbați. Și totul a devenit puțin ridicol. Gara pustie, cu cei doi bărbați, felinarul, difuzorul, sticla și paharele de voiaj. Totul părea în plus. Sper că n-am uitat să vă spun numele femeii. În fine, pentru orice eventualitate, vi-l mai spun o dată. Numele

ei e Adina. Dar cred că vi l-am mai spus o dată. Nu vi se pare ?

Mai întâi, Adina s-a îndreptat foarte sigur spre cei doi. Pe urmă, s-a oprit. Probabil că acesta a fost momentul când i-a observat. Și s-a retras încet spre zid. Și toți trei au trecut în umbră. Pentru că trebuie să vă spun că și cei doi, Filip și Martin, stăteau tot în umbră. Mai întâi au stat în pata de lumină. Când au băut din sticla cu o etichetă cu trei cercuri. Pe urmă, însă, au sărit în picioare. Și atunci au trecut în umbră. Primul care a trecut în umbră a fost Filip. Dar Martin l-a privit cu atenție, a înțeles ceva și a trecut și el în umbră.)

ADINA : Aruncă arma ! Aruncă arma !

(A fost un strigăt aproape disperat. Cei doi nu i-au spus însă nimic. Din bucată lor de umbră.) Ajutor !

(Dar nu i s-a spus nimic nici acum. Poate că cei doi au vrut să știe dacă mai vine cineva. Sau dacă-i răspunde cineva. N-a venit nimeni. Și nici nu i-a răspuns nimeni. Și s-a părut că în gară nu e decît Adina. Și atunci s-a auzit vocea lui Filip.)

FILIP : Nu vă temeți, doamnă.

ADINA : Ieși din umbră ! Ieși afară de-acolo !

FILIP : O să ies, doamnă. N-aveți nici o grijă.

ADINA : Aruncă arma !

FILIP : N-am nici o armă. Nici eu, nici prietenul meu.

ADINA : Sinteți doi ?

FILIP : Da, doamnă. Sintem doi.

ADINA : Ieșiți din umbră ! Ieșiți imediat din umbră ! Ajutor !

FILIP : De ce strigați după ajutor ? Nu v-a amenințat nimeni, nu-i așa ? Noi n-am făcut nimic rău. Am stat pe beton și am ciocnit cite un păhărel. Știți, întâmplarea face ca nouă să ne placă aceeași băutura.

ADINA : Cine e nebunul ?

MARTIN : Aruncă arma !

ADINA : Aruncă arma !

FILIP : N-am nici o armă. Am avut cândva un pistol, e adevărat. Dar l-am aruncat de mult. Nu trebuie să vă faceți griji. Și nici să vă fie teamă de ceva. Și nici prietenul meu n-are armă. Totul e-n regulă, nu-i așa ?

ADINA : Stai aici în gară și ascunzi un nebun. Știi că ești pasibil de pe-jeapsă ? Sper că știi lucrul ăsta. Ieșiți afară, la lumină ! Hai !

MARTIN : Aruncă arma !

ADINA : Aruncă arma ! Ieșiți la lumină ! Ajutor !

FILIP : Nu trebuie să vă neliniștiți, doamnă. Nu vi se poate întâmpla ab-

solut nimic. O să ieșim la lumină.
Dacă țineți neapărat. O să ies chiar acum.

MARTIN : Stai ! Filip ! Stai !

FILIP : De ce ? N-are nici un rost. Speriem fata degeaba.

MARTIN : Stai ! Filip ! Stai !

FILIP : De ce, bătrine ? Nu ți se pare că tremură de frică ? Mie mi se pare. Înțelegi ? A dat în gară de doi necunoscuți. Intr-o gară pustie. Și mai știe și povestea asta cu evadatul. Și i s-a făcut frică.

MARTIN : Aruncă arma !

FILIP : De unde vrei să mai am armă ? Nu știi că am aruncat-o ? Nu le-am aruncat împreună ?

MARTIN : Nu tu, ea.

FILIP : Ea ? Fata asta ?

ADINA : Ieșiți la lumină ! Altfel, trag !

FILIP : Nu e bine să tragi. Se poate întâmpla orice. Poți să și rănești pe cineva. Explică-i tu lucrul ăsta. Poate că are să te creadă.

MARTIN : N-o să creadă nimic. Cunosc marfa.

FILIP : Atunci, nu ne rămâne decît să ieșim la lumină. N-are nici un rost s-o speriem.

ADINA : Ieșiți amîndoi. În lumina de sub felinar. Și stați unul lingă altul. Hai !

MARTIN : Nu-ți dai seama ce urmărirește ? Filip ! Stai !

FILIP : Nu înțeleg ce se petrece aici. Cred că ai uitat să-mi spui ceva, bătrîne. Ar trebui să găsim un echilibru. Și să nu mai țipăm unul la altul, ca disperaiii. Ții minte ce bine a fost cînd am băut primul pahar ? E o amintire plăcută, nu-i așa ?

ADINA : Stai ! (*Umbra lui Martin s-a legănat și a dispărut undeva. Pe urmă s-a legănat din nou și iar a dispărut undeva.*) Ajutor ! (*Și atunci a tras. Dar probabil că n-a nimerit pe nimeni, pentru că s-a făcut liniște.*)

MARTIN : Aruncă arma, femeie nimerică. Filip ! Nu te mișca ! Aruncă arma !

ADINA : Ajutor !

FILIP : Am găsit ! Pînă la urmă, e un lucru foarte simplu. Întotdeauna se întâmplă așa. Aruncă arma, domnișoară. Așa am făcut și noi. N-a lipsit mult să scoatem și noi pistoalele. Dar le-am aruncat. Și totul a devenit simplu. Înțelegi ? Ești o fată tînără și nu se poate să nu înțelegi.

ADINA : M-ați așteptat aici ? Cine e nebunul și cine e complicele ?

MARTIN : Stai !

FILIP : Eu ?

MARTIN : Nu tu ! Stai ! Știi cine sînt eu ? Eu sînt... Gata. S-a dus. Păcat, Filip. Mare păcat.

(*Pe urmă lucrurile au devenit, desigur, mult mai limpezi. Pe urmă, toate devin*

limpezi. Adina a reușit, totuși, să găsească comutatorul. Și toată gara a fost inundată de lumină. Martin nu era prea departe de ea. La vreo doi pași. Dacă Adina mai întîrziea puțin, Martin ar fi ajuns primul la comutator. Poate că a fost o chestiune de cîteva secunde.)

ADINA : El e ! El e ! (*Și a început să tragă. Cred că n-a fost nevoie să tragă toate gloanțele. Probabil că n-a fost nevoie decît de primul. Pentru că a fost limpede că Filip a fost omorît de primul glonș. Celelalte n-au făcut decît să-l împiedice să cadă mai repede.*)
El e ! El e !

MARTIN : I-ai văzut fotografia ?

ADINA : Sigur. Dumneata n-ai văzut-o ?

MARTIN : Nu te interesează !

ADINA : Uite-o ! Uite-o aici !

(*Intr-adevăr, pe zidul gării e prinsă o poză mare a lui Filip. Și sub poză e scris cu litere mari : EL E NEBUNUL.*)

MARTIN : El o fi stîns lumina. Aici. În gară.

ADINA : E limpede.

MARTIN : Pe urmă, toate sînt limpezi.

ADINA : Am salvat orașul. Sînt sigură că l-am salvat. Poate, nu numai orașul. Poate, mult mai mult. Nu e exclus să fi reușit să fugă, nu-i așa ? E foarte curios. Ce simplu poți să salvezi un oraș... Sau, poate, chiar mai mult decît un oraș.

MARTIN (*e aproape un monolog interior*) : Am întîrziat puțin. Cred că a fost o chestiune de cîteva secunde. (*O privește fix pe Adina.*) Și atunci n-ai fi pus mina pe intrerupător. N-ai fi avut cum.

ADINA (*n-a priceput nimic*) : Ai vrut să aprinzi dumneata lumina ? (*E amuzată.*) Și eu, care am crezut că dumneata ești nebunul... Cînd ai început să te furișezi. De asta am și tras. Îmi pare bine că nu te-am nimerit.

MARTIN : N-am vrut să aprind lumina. Am vrut să te gonesc de lingă comutator. N-am vrut să-l vezi pe Filip.

ADINA (*e fermă pînă la capăt*) : Te-aș fi împușcat. Și tot aș fi pus mina pe comutator.

MARTIN (*cu dispreț*) : Ei, lasă. Eu nu sînt așa de naiv ca Filip.

ADINA (*privindu-l cu atenție*) : Cred că ar trebui să te arestez. Pentru complicitate cu nebunul.

MARTIN (*și mai mult dispreț. Chiar un fel de silă*) : Fă-mi mie plăcerea asta. Și spune-i Filip. E, totuși, un mort. Cred că n-a fost nevoie să tragi toate gloanțele. N-a fost nevoie decît de primul. Celelalte n-au făcut decît să-l împiedice. Să-l împiedice să cadă mai repede.

ADINA (aproape matern): Trebuie, to-
tuși, să te arestez. Te rog să nu te
superi.

MARTIN (scîrbit): Lasă. Nu mă mai
aresta. Prea vrei să le salvezi pe toate.
Numele meu este Martin. (*E sigur că
nu e nevoie să spună mai mult.*)

ADINA (alb): Îmi pare bine. Al meu
este Adina. (*Revelație.*) Martin? Așa
ai spus? Martin?

MARTIN (scîrbit): Da.

ADINA (mult entuziasm): Dumneata ești
Martin?

MARTIN (și mai scîrbit): Da. De cîte
ori trebuie să-ți spun? Taci din gură!
Nu mai bate cîmpii. Cunoșc cîntecul —
„ah, Martin, vai Martin”. (*Se întoarce
cu spatele la Adina.*) Ești înaltă și
suplă?

ADINA (derutată): Nu știu. De ce?

MARTIN (dialog între surzi): Nimic.
Te-am întregat și eu, așa.

ADINA (sincer): Îmi pare rău că nu
te-am recunoscut dintr-o dală. Am
făcut o mare greșeală.

MARTIN (scîrbit): Te-am rugat să nu
bați cîmpii.

ADINA (început de cochetărie): Ai fost
în mare pericol.

MARTIN (uluit de prostia ei): Cu Filip?

ADINA (didactic): Da. E foarte viclean.
A stins lumina. Ca să nu i se vadă
poza. Nici fața.

MARTIN (dialog între surzi): A fost
foarte plăcut. Lumina venea de un-
deva de jos și de deasupra. Iar din
mijloc venea întunericul. Și, din cauza
asta, toată gara era plină de pete. (*Se
întoarce cu fața la Adina.*) Ce te uiți
așa la mine?

ADINA (uluită și derutată): Ai spus un
lucru foarte frumos.

MARTIN: Am povestit. Am povestit ce-a
făcut Filip. (*Din ce în ce mai scîr-
bit.*) Du-te și spune-le că s-a rezolvat
totul. Că dumneata ești cea care ai
rezolvat toate lucrurile astea încurcate.
Că ai salvat tot ce era de salvat. Și
că eu pot să depun mărturiile nece-
sare.

ADINA (emoționată): Mulțumesc.

MARTIN: Să comunice la Pavilionul vio-
let. Și să spună să vină să-l ia. Pe
Filip. În fine, să facă tot ce e de
făcut. (*O privește atent. Un început de
amenințare.*) Te cheamă Adina?

ADINA (nu pricepe nimic): Da!

MARTIN (amenințarea e aproape certă):
E un nume sau o poreclă?

ADINA (continuă să nu înțeleagă nimic):
Un nume. N-am avut niciodată pu-
rele.

MARTIN (cu regret): Ești o fată fru-
moasă. Probabil, din cauza asta n-ai
avut porecle. Martin, însă, e o poreclă.
O poreclă destul de caraghioasă. S-a
lipit de mine. N-are importanță. (*Alb.*)
Du-te, Adina.

ADINA (o speranță cochetă): Aș vrea
să ne mai întîlnim. Dacă n-ai nimic
impotrivă.

MARTIN (uluit de prostia ei): Noi doi?
ADINA (aproape tandru): Da. Dacă nu
te deranjează.

MARTIN (încet): Dacă nu mă deran-
jează?

ADINA: Da. Mi-ar face multă plăcere.

MARTIN: Bine. Las' că te găsesc eu.

ADINA: Cînd?

MARTIN (amenințarea e cristalizată):
Cît de repede. O să rezolv eu chestia
asta.

ADINA: Poate, miine?

MARTIN (scîrbit): Poate. Du-te, Adina.
Adina te cheamă, nu-i așa? Mi se
pare că ăștia au dat un fel de alarmă.
Să nu se-ntimple ceva.

ADINA: Bine. M-am dus. Rămîne pe
miine?

**MARTIN (după o clipă de gîndire. Ro-
stește aproape o sentință):** Da. Pe
miine.

ADINA: Unde?

MARTIN: Tot aici.

ADINA: În gară?

MARTIN: În gară.

ADINA: Pe miine.

MARTIN (sentința e definitivă): Pe
miine.

(*Și Adina a plecat. Avea un mers ușor
și elegant. Martin a stat un timp ne-
mișcat, pe urmă s-a apropiat de Filip, s-a
uitat la el și s-a dus mai departe. În
locul acela de sub difuzor unde erau sti-
cla și cele două pahare de viaj. S-a așe-
zat pe beton, și-a turnat un pahar și l-a
băut.*)

*Încolo nu erau decît betonul, bucata de
șină, bucata de piatră, felinarul și difu-
zorul. Și, din difuzor a izbucnit deodată
o muzică veselă. Foarte veselă. Poate a
izbucnit prea repede. Poate a fost prea
veselă. Deși...*)

C O R T I N A